

vejs eller paa Halvvejen, thi saa ere de Penge, der ere brugte, smidte ud til ingen Nytte. Det er noget, som er saa selvfølgeligt, at har man begyndt paa en Ting, skal den ogsaa fuldføres, og jeg kan ikke forstaa, hvorledes Flertallet kan møde med et saadant Forbehold. Hvad enten man synes om det eller ikke, naar man er med til at give en Bevilling, skal den bruges efter sin Bestemmelse, det paabegyndte skal fuldføres.

De øvrige Forbehold, som Flertallet har omtalt i Betænkningen, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg var kort inde paa dem under første Behandling og skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Steffensen: Jeg skal ogsaa fatte mig i Korthed. Jeg finder kun Anledning til lidt nærmere at forklare det Mindretalsstandpunkt, jeg her har indtaget, og at begrunde, hvorfor jeg har indtaget et saadant Standpunkt. Jeg finder, at den Maade, hvorpaa Flertallet i Udvalget har stillet sig, ikke stemmer med Landstingets Traditioner og med, hvorledes man ved tidligere Lejligheder har fundet det rigtigt at stille sig. — Jeg skal ikke opholde mig ved det første Punkt, Bevillingen til Kommissionen. Jeg vilde der finde det rigtigt, naar man ikke vil have Kommissionen, at man saa stemte den Bevilling ud; der var ingen Tvivl om, at det andet Ting maatte bøje sig over for en saadan Beslutning i Henhold til dets bekendte Grundsætning om Nej-Teorien; naar vi sige nej til en saadan Bevilling, bliver der ikke noget ud af den. Men der kommer noget uklart over Finansloven, naar man lader en saadan Bevilling staa, men med den hemmelige eller aabenbare Forudsætning, at den ikke kommer til Anvendelse.

Hvad det andet Punkt angaar, den paa § 27 III. b. 12. optagne Bestemmelse — om et Laan paa indtil 300,000 Kr. til Ringkøbing Amtsråd paa Amtsrepartitionsfondens Vegne til Dækning af Udgifterne ved Skernaadeltaets Regulering, hvoraf et første Beløb af 100,000 Kr. skal komme til Udbetaling i Aar — da skal jeg bemærke, at naar det fremhæves, at det er en enestaaende Liberalitet mod en enkelt Kommune, at dette Laan gives rentefrit, da er det jo ganske rigtigt, hvad den ærede foregaaende Taler (Madsen-Mygdal) sagde, at noget enestaaende er det ikke. Slaar man op paa Anmærkningerne til Finanslovens § 3, vil man der se en hel Række af rentefri Laan, der ere givne

til op imod 2 Mill. Kr. til Mergelsporbaner, til Havne o. s. v. At der tilfældigvis ikke er nogen anden rentefri Bevilling paa § 27 i Aar, synes mig derfor at have mindre at sige. Men i øvrigt er det ikke min Tanke at komme ind paa Spørgsmaalet, om det vil være rigtigt at give Laanet rentefrit eller ikke, men jeg vil blot bemærke, at saaledes som Anmærkningen til det paagældende Punkt paa Finansloven er affattet, kan jeg ikke anse det for rigtigt, naar det udtales i Betænkningen, at det ved Behandlingen af Finanslovsforslaget for de følgende Finansaar vil kunne tages under Overvejelse, hvorvidt Udbetalingen af Beløb ud over 100,000 Kr. vil kunne bevilges uden Renteforpligtelse. Thi der staar i denne Anmærkning udtrykkeligt, at Laanet, og vel at mærke hele Laanet, er rentefrit. Hvis man saa vilde tage det Spørgsmaal op paa en følgende Finanslov, vilde det være det samme som at rejse Spørgsmaalet om, hvorvidt man vilde vedstaa en Forpligtelse, man en Gang har paataget sig. Jeg er derfor ikke i Tvivl om, at naar vi her lade Bestemmelsen staa, som den staar, er det dermed fastslaaet, at det Laan er rentefrit i sin Helhed for alle de 300,000 Kr.

Med Hensyn til Anmærkningerne skal jeg ikke nægte, at det ikke lidet har overrasket mig, at den høje Regering og Flertallet have kunnet finde sig i at lade disse Anmærkninger staa. Det er sikkert noget, man ikke har gjort tidligere og ikke har villet indlade sig paa tidligere heroppe i dette Ting. Jeg skal ikke opholde mig ved de to første Anmærkninger, men jeg skal omtale den anden Anmærkning paa § 24, fordi jeg anser den for at være af ganske særdeles ondartet Karakter, og en saadan Anmærkning, som Tinget hidtil har været enigt med Regeringen i, at man under ingen som helst Omstændigheder skulde finde sig i at lade blive staaende paa Finansloven. Denne Anmærkning gaar jo ud paa, at saa længe som Bestyrelsens nuværende Formand forbliver i den af ham allerede før 1ste Januar 1900 beklædte Direktørstilling, skal Bestemmelsen i Lov af 26de Marts 1870, § 5, ikke komme til Anvendelse med Hensyn til den ham ved Lov af 7de April 1900 tillagte Lønning, derunder indbefattet Tantieme. I denne Bestemmelse ser jeg en autentisk Fortolkning af Loven af 1870, § 5, som Folketinget forsøger at indsmugle her paa Finansloven. Men man har altid paa det allerbestemteste tidligere vægret sig ved at gaa ind paa en saadan Fortolkning eller